

UFO-KONTAKT

Nr 2, 1995

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)

Innehåll:

	sidor
Till våra läsare!	3
Immanuel - sonen till en rymdman (7)	4 - 8
USA-makthavarnas hemliga månbas	9 - 11
En bättre värld !	12 - 16
Den farliga religionen	17 - 18
Dags att erkänna den utomjordiska närvaron!	19 - 22
Mästarens lära och liv	23

Omslagsbild: Utomjordisk station på havsbotten

Till våra läsare !

Lagom till påskan kommer alltså nr 2 av tidskriften, där vi avslutar vår lilla följetong om rymdsonen och profeten Immanuel, som inte precis firade någon trevlig påsk för 1963 år sedan. Sanningsförkunnare har verkligen inte haft det lätt på den här planeten, som alltid har kännetecknats av sadant som maktbegär, vinningslystnad, okunnighet, fördomsfullhet, intolerans och fanatism.

Om folk bara kunde frigöra sig från falska tros läror och enligt den korsfästes verkliga lära utvecklas i sanning, vetande, visdom och kärlek, lära av sina fel och misstag samt försöka leva efter Skapelsens lagar, skulle allt kunna bli mycket bättre.

Inte bara andligt utan också socialt har vi stora brister. Frågan är bara vad vi ska göra åt det. I artikeln om "En bättre värld" har jag försökt ge några tips om den saken, som förhoppningsvis våra läsare kan hjälpa till att sprida vidare, liksom tidskriften själv.

Vad som behövs är en vision om hur ett fint och bra samhälle för alla ska se ut. Ända tycks det inte finnas en enda politisk organisation i det här landet, som kräver en rättvis fördelning av välbästandet och avskaffande av de värsta inkomst- och förmögenhetsprivilegierna. Kan inte någon bilda ett frihetligt rättviseparti, som folk kan aktivt engagera sig i?

Våra besökande rymdvänner har ordnat det för sig föredömligt bra på sina hemplaneter, men vi får inte lita på att de ska komma och rädda oss undan en massa otrevligheter. Det är vårt eget ansvar att förhindra en katastrof och att utveckla oss både andligt och socialt under vårt nuvarande jordeliv!

SUNE HJORTH

Immanuel - sonen till en rymdman (7)

Hela den hemska rättegången inför Stora rådet mot den man som i Bibeln kallas "Jesus" visar den ortodoxa judendomens fruktansvärda, totalitära karaktär. I Jerusalem, där judiska präster hade sådan makt, existerade ingen åsikts- och yttrandefrihet, där kunde en oliktankande avrättas med samma grymma hänsynslöshet, som i vår egen tid utmärkte de politiska gangsterna och massmördarna Lenin, Trotsky och Stalin.

När tjuven och förrädaren Juda Ihariot såg, hur den för "hädelse" dömd mannen misshandlades och fick spottloskor i ansiktet, blev det för mycket till och med för honom, och gripen av svåra samvetsqual gick han bort och hängde sig. *Men översteprästerna och de äldste i rådet spred bland folket ut ryktet, att Judas Iskariot, Immanuels lärjunge hade hängit sig och begravts i Krukmakaråkern.*

Förhöret inför den romerske landshövdingen Pontius Pilatus skedde i närvaro av det skrämmande prästerskapet, men sedan Immanuel berättat en del om sig själv och den utomjording, som kallades "Gud", avböjde han att rättfärdiga sig med anledning av prästernas anklagelser. *"Ser du, som det är bestämt för mig, ska jag bära min börd. Jag har många motståndare som vittnar falskt mot mig, så därför kan jag inte förvänta mig någon rättvisa."*

Förgäves försökte Pilatus få folkmassan att begära den rättfärdige mannens frigivande. *Men han visste mycket väl, att översteprästerna och de äldste övertalade folk och gav dem koppar, guld och silver, för att de skulle be om Barabbas och kräva Immanuels död. Han kände också väl till, att de hade utlämnat honom av hat och avund, eftersom hans lära var omtyckt bland folket. Inför pöbelns rop "Korsfäst honom!" gav den fega romerske landshövdingen vika och lät prästerna få sin vilja fram.*

Efter domen misshandlades och hånades Immanuel av soldaterna utanför högvakten. *När han stod där eländig och blödande, frågade översteprästen Kaifas: "Nå, hur går det för dig då, du store visdomskung?" Men Immanuel teg stilla och bevärigade honom inte ett ord.*

Då slog de honom igen i huvudet, så att han stönade av smärta och började tala: "Som ni slår och hånar mig, så kommer ni en gång att bli slagna och hånade! Den tiden kommer efter fem gånger hundra år, när ni måste sona för det här! En ny man kommer att framträda och förfölja er, och ni kommer att få betala med ert blod. En ny kult kommer mannen att hitta på och lata kalla sig profet... Muhammed heter han, och hans namn kommer för ert släkte att betyda skräck och elände och död som nu förtjänar!"

Efter förnyad misshandel av de ursinniga prästerna fördes så Immanuel bort för att korsfästas, och till och med när han hängde fastspikad på korset, kunde de inte avhålla sig från att hån honom: *"Om han är en sådan visdomskung, bör han kunna kliva ner från korset, då ska vi tro på honom och hans lära!"*

När den korsfäste förlorade medvetandet efter att ha getts något att dricka från en svamp på ett spö av en okänd man, trodde alla - inklusive Maria, Immanuels mor, och Maria från Magdala, hans kvinnliga vän - att han var död. Det menade sig också en soldat kunna konstatera efter ett "stickprov" med lansen.

Men den hemlige anhängaren Josef från Arimathaia fick landshövdingens tillstånd att ta hand om den "döda" kroppen, som han bar till sin egen personliga klippgrav. På framsidan höll soldater vakt, men de visste inte, att graven en hemlig, bakre ingång. Den vägen kunde några vänner ta sig in med läkande örter och salvor, och på det tredje dygnet hade de lyckats få den halvdöde på benen igen!

I gryningen fick de båda kvinnorna uppleva något märkligt på framsidan av klippgraven! *Plötsligt hörde de ett dån i luften, och från himlen kom ett strålende ljus och landade på marken inte långt från graven. Fram ur ljuset kom en väktarängel. Hans framträdande var som blixten, och hans kläder var vita som snö. Han gick bort mot graven, och skräckslagna vek soldaterna undan för honom. Men han höjde handen och ur den kom en ljusstråle, som träffade soldaterna, den ene efter den andre. Och de föll till marken och rörde sig inte på länge.*

Vi, som är lite bättre orienterade än de båda kvinnorna, behöver inte tvivla på att det var ett elektromagnetiskt strålskepp som landat, och att soldaterna paralyserades av utomjordingen med en laserpistol!

Kvinnorna hade ombetts av rymdmannen att underrätta Immanuelns lärjungar om att han uppstått ur halvdöden och lydde uppmaningen att avlägsna sig. På vägen mötte de på nytt en utomjording, som uppmanade dem att vara försiktiga och inte prata bredvid mun.

Maria från Magdala gick då fram till väktarängeln i hans skinande vita kläder och tänkte ta honom i hand. Men han drog sig undan från henne med orden: "Rör inte vid mig, för jag är av ett annat slag än du, och min dräkt är ett skydd för mig mot den här världen! Om du rörde vid mig, så skulle det bli din död, och du skulle förgås i eld. Håll dig undan från mig och ge dig i väg, som du blev tillsagd!"

Det låter lite mystiskt, men förklaringen är helt enkelt den, att utomjordingen hade aktiverat ett kraftfält runt sin kropp för sitt eget skydd. De brukar ha en liten apparat vid bältet, som möjliggör detta, och om det alstrade kraftfältet aktiveras till högsta möjliga nivå, kan det förmodligen vara farligt att röra vid det!

Immanuel visade sig först för lärjungarna i Jerusalem, och sedan för ett par lärjungar på landsvägen. Flera veckor senare träffade han några lärjungar vid Galileiska sjön och hjälpte dem till ett mirakulöst fiskafänge. Han stämde så möte med lärjungarna en sista gång på ett berg i Galiléen, där han höll ett fint avskedstal till dem, i vilket han framhöll vikten av att leva efter Skapelsens lagar, söka sanningen och sträva efter andlig utveckling.

"Men ännu förstår människan inte den här lärans visdom, så den kommer att bli förfalskad över hela världen. Av oförstånd kommer man att förvränga den på många olika sätt, så att den blir vidlyftig och obegriplig.

Men inom två gånger tusen år kommer min lära att oförfalskad förkunnas på nytt, när människan blivit vetande och en ny tidsålder varslar om stora omvälvningar. I stjärnorna står det skrivet, att de som håller jämna steg med den nya tidsåldern kommer att bli stora omvälvare, och några speciella personer blir de nya förkunnarna av min lära, som de kommer att göra känd i oförfalskad form och med stort personligt mod."

När han så talade till dem, hördes ett dån, och ett stort ljus kom ner från himlen. Inte långt ifrån dem landade ljuset på marken, och det glittrade av metall i det. Nu talade Immanuel inte längre utan gick bort till det metalliska ljuset och steg in i det. Runt omkring det uppstod en molnsky, och än en gång hördes ett dån, när ljuset åter steg upp mot himlen.

Lärjungarna vände nu i hemlighet tillbaka till Jerusalem och förkunnade vad som hänt bland sina likasinnade. Men immanuel landsattes av det metalliska ljuset i Syrien och levde där i Damaskus i två års tid utan att bli igenkänd.

Det var nu som han fick dåliga nyheter av sin bror Tomas och sin lärjunge Judas Iskariot. "Lärjungarna har grundligt förfalskat din lära, eftersom de pastar, att du skulle vara Guds son och till och med likställer dig med Skapelsen. Överstepräster och de äldste förföljer dina anhängare och stenar dem till döds, om de får tag i dem. Tomas, en av dina lärjungar, har flytt, och det ryktas, att han har rest med en karavan till Indien.

En stor fiende har du fått i en man som heter Saulus. Han rasar ännu med hot och mord mot dina lärjungar och anhängare. Han gick till översteprästen och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus och andra städer. Om han fann några som var inne på din väg, män, kvinnor eller barn, så skulle han få fängsla dem och föra dem till Jerusalem för att avrättas."

Men Immanuel visste på råd. Av en god vän i staden, som var alkemist, fick han några kemikalier, och utrustad med dem inväntade han Saulus och hans följe av beväpnade banditer på natten bland klipporna invid vägen till Damaskus.

När de hade kommit tillräckligt nära, slog han eld och kastade in den i sin blandning, så att ett väldigt skarpt ljussken bredde ut sig. Skaran blev bländad, och Saulus föll till marken. Då hörde han en röst, som ropade till honom: "Saul, Saul, varför förföljer du mig och mina lärjungar?" Skräckslagen frågade Saulus: "Vem är du som talar till mig så?" Immanuel svarade: "Jag är Immanuel, som du förföljer i ditt hat, liksom mina lärjungar. Stig upp och gå in i staden, så får du veta vad du ska göra!"

Fortfarande skräckslagen sade Paulus: "Men Immanuel blev ju korsfäst och är död, och du är alltså en vålnad, som talar till mig!" Immanuel svarade honom inte utan gick därifrån, tillbaka till Damaskus. Saulus följeslagare stod förstummade, eftersom de också trodde sig ha hört en vålnad. Saulus reste sig upp, men när han öppnade ögonen, kunde han inte se något. Hans följeslagare tog honom då vid handen och ledde in honom i Damaskus. I tre dagar var han utan syn och åt och drack ingenting.

En av Immannuels lärjungar kom så till honom och predikade den nya läran för honom, så att han långsamt började ta till sig den. Han var emellertid lätt sinnesförvirrad efter vad som hade hänt vid klipporna, så han missförstod åtskilligt och svamlade en hel del. Han lämnade Damaskus och reste omkring och predikade dumheter för folk.

Det var under namnet **Paulus**, som den "omvända" för land och rike runt och predikade de här tokerierna. De kom sedan att utgöra grundvalen för vår halvjudiska kristna mysteriereligion, vilken gjorde en kultfigur och frälsargestalt av "Jesus Kristus". Folk fick lära sig, att det finns en allsmäktig Gud, som har trollat fram hela Universum i kraft av sitt ord och sedan skickat sin egen son till Jorden för att låta sig korsfästas och därigenom "frälsa" de troende från följderna av deras onda gärningar.

Inget tal om att skörda efter vad man sår, minsann. Enligt läran om det ställföreträdande lidandet ("försoningsläran") spelade det ingen roll, hur mycket ont man hade gjort sina medmänniskor, bara man trodde att "Jesus" hade dött för människornas synder. Då skulle man efter döden få komma till "himlen" och ha det skönt och inte behöva sona något själv!

Det här skulle snart slås fast av prelaterna på de kristna kyrkomötena, liksom också den fnoskiga läran om "arvsynen". Enligt denna är varje människa syndbelastad redan vid födelsen, därför att Adam och Eva lät sig frestas av en orm i Edens lustgård. Men den som förkunnade den riktigare läran om karma och återfödelse blev bannlyst som kättare!

Tilläggas kan, att rymdmanssonen Immanuel tillsammans med sin mor och bror samt Judas Iskariot begav sig ut på en lång resa, först till Mindre Asien och sedan ända bort till norra Indien. Där fortsatte han sin verksamhet som förkunnare, bildade familj och dog vid 113 års ålder. Han ligger begravd i staden Srinagar i Kashmir.

SUNE HJORTH

USA-makthavarnas hemliga månbas

Som framgick av min artikel "Det topphemliga rymdprogrammet" i nr. 4/94 av denna tidskrift, hade USA:s verkliga makthavare redan vid slutet av 50-talet med hjälp av tefatsteknologi, som de otrevliga utomjordingarna ställt till förfogande, företagit resor till Månen. Där byggdes på två år de båda av USA och Sovjet gemensamt drivna baserna **Cassini** och **Archimedes**, utan att allmänheten hade den minsta aning om saken!

Archimedes byggdes i "månkratern" med samma namn i västra kanten av Mare Imbrium, under en genomskinlig, men lufttät kupol, där tryck och temperatur hölls vid en för jordmänniskor acceptabel nivå. Kamouflage användes överallt, så att basen inte skulle kunna upptäckas från Jorden av "icke-auktoriserade" iakttagare.

I södra delen av kupolen fanns två väldiga luftslussar, genom vilka rymdfärjor från Jorden och Mars flög in, för att sedan taxa fram till den centrala ankomstterminalen. Från den här terminalen löpte en massa vägar till butiker, service-anläggningar och olika sorters bostadsbyar.

Liksom slavkolonin på Mars bemannades nämligen månbaserna av två olika kategorier, å ena sidan av piloter och "utnämnda flyttare", å andra sidan av de mänskliga "varuparti-komponenterna", från vilka man i den "Nya Världsordningens" anda hade avlägsnat viss hjärnvävnad för att göra dem till lydiga arbetsrobotar, som blint utförde givna order!

Månbasen användes åtskilliga år som mellanlandningsstation för färder till och från slavkolonin på Mars. Men år 1976 hade på denna planet uppstått ett besvärligt problem. Bakterier, som i hundratusentals år hade legat infrusna i marken på Mars, hade på grund av företagna jordbruksoperationer vaknat till liv och förökats till den milda grad, att de blivit en stor plåga. Efter flera misslyckade försök att bekämpa bakterierna hade man i hemlighet vänt sig till en framstående tysk bakteriolog, som dock inte ville engagera sig. Däremot lyckades man övertala hans 35-årige assistent att göra den vågade resan till Mars.

Tysken kunde inte heller lösa det svåra problemet, så efter något tid beslöt man att återbörda honom till Jorden. Kanske kunde han övertala sin framstående landsman att komma i stället för honom!

Men den yngre tysken hade man inte hunnit indoktrinera ordentligt, så att han accepterade "varupartikomponenternas" hårda lott. Han blev förskräckt och revolterade mot hela företaget. Till råga på allt så stannade han under återfärden på Archimedesbasen, medan han väntade på nästa rymdfärja till Jorden.

På månbasen började han i hemlighet informera nyanlända "utsedda flyttare" om de mänskliga slavernas hemska villkor och om hur de hade kidnappats och stympats på Jorden för att göra dem till undergivna robotar. En av de nyanlända flyttarna, en 33-årig marinbiolog från Miami i Florida vid namn Matt Anderson, lyssnade uppmärksamt till tyskens berättelse. Han smög sig senare in i den segregerade komponentbyn och pratade med dem som bodde där.

Det dröjde inte länge förrän han insåg, att tysken hade talat sanning. Vid återkomsten till sin bostadsby halkade han omkull och skadade sig i ryggen, varför han inte kunde fortsätta till Mars på grund av sin ryggskada. Tio dagar senare smög han sig på nytt in i komponentbyn för att få veta mera.

Den här gången hade en ny skeppslast med komponenter anlänt. Till sin förskräckelse upptäckte han en gammal klasskamrat bland nykomlingarna! Det var i det ögonblicket han beslöt att göra något åt saken. Efter att ha återvänt till sin bostadsby pratade han med en nyligen anländ NASA-tekniker, som hette Growers, och förklarade för honom, vilka gräsligheter de alldeles ovetande hade blivit delaktiga i. Han övertalade Growers att hjälpa honom med att rädda "komponenterna" och föra dem tillbaka till Jorden.

Planen som de gjorde upp gick ut på att stjäla en rymdfärja, medan en annan sympatiskt inställd flyttare skulle manövrera luftslussen, så att deras farkost kunde komma ut ur Archimedesbasen. De valde ut 84 av de 155 "komponenterna", så många som rymdes i en rymdfärja, och valde därvid ut de yngsta, däribland Andersons gamla klasskompis.

Till en början gick allt som planerat. De mänskliga robotarna beordrades att döda var och en som försökte hindra dem från att gå ombord, och de lydde snabbt och lugnt den givna ordern. Sex medlemmar av personalen på platsen som försökte hindra dem från att gå ombord trampades och sparkades till döds.

Rymdfärjan lyfte med sin mänskliga last och styrde mot luftslussen, som började öppna sig. En annan tekniker hörde ljudfenomenet, men kunde från den plats där han stod inte se vad som hände med rymdfärjan. Det oväntade öppnandet av luftslussen tydde på att det var något fel på mekanismen i luftslussen. Han tryckte därför omedelbart på knappen för nödstängning, varvid luftslussen började tillslutas igen.

Rymdfärjan hade nästan kommit fram till öppningen, när den började stängas. Growers var ingen erfaren rymdfärjepilot och han överreagerade. Färjan svängde flera gånger och kraschade sedan in i den genomskinliga kupolen, som täckte Archimedesbasen.

All den sammanpressade luften rusade ut i den tunna atmosfären på Månen i en våldsam explosion. Byggnader, människor och farkoster sveptes upp av en väldig tornado och kastades i småbitar ut över månlandskapet. Förödelsen var fruktansvärd.

Fem medlemmar av personalen på platsen och två "komponenter" överlevde på grund av att de arbetat i en byggnad med separat lufttryck, när katastrofen inträffade. De lyckade så småningom ta sig till Cassini nordost om Archimedes. Den förra basen fick nu överta rollen som marsresenärernas station för mellanlandning.

Den här återgivna sanningen om vad vissa makthavare i hemlighet har för sig på både i rymden och här på Jorden är givetvis okänd för det stora flertalet medborgare i våra "demokratiska" samhällen. När man tänker på den fullkomliga aningslösheten hos så många, som inte fattar vilken oerhörd makt konspirerande finansmagnater har över våra liv och vilka onda avsikter de har, är det svårt att inte tycka synd om mänskligheten.

Förr eller senare måste man äntligen inse, att våra massmedia censureras och inte släpper fram sådana informationer som avslöjar makthavarna och deras skumma förhållanden. Det gäller UFO-sammanhangen, men också mycket annat!

SUNE HJORTH

En bättre värld !

Via utvalda kontaktpersoner har vänligt sinnade utomjordingar förmedlat varnande budskap till oss jordmänniskor, enligt vilka vi i likhet med vissa tidigare civilisationer på Jorden kommer att förintä oss själva, om vi inte kan bemästra problemet med vår andliga och sociala underutveckling, innan det blir för sent!

Denna underutveckling är givetvis särskilt ödesdiger i en tidsålder, då det produceras så oerhört farliga vapen. Förekomsten av krigiska konflikter blir uppenbarligen allt vanligare här på Jorden, och dessutom märker vi ju hur den grova våldsbrottsligheten fått en närmast explosiv utveckling.

Allt det här har många orsaker, men sammanhänger kanske framför allt med vår oförmåga att organisera samhället på rätt sätt, så att alla människors berättigade intressen och materiella behov kan tillgodoses, och att inte som nu ett litet fåtal får tillfälle att roffa åt sig enorm makt och rikedom åt sig själva och därmed omintetgöra allt vad folkstyre heter!

Genom indoktrinering i massmedier och skolor har man även i vårt land lyckats bibringa människor den felaktiga uppfattningen, att demokratin skulle vara något, som redan förverkligats, i och med att man som medborgare har möjlighet att en gång vart tredje år har rätt att rösta på olika "representanter", som ska fatta besluten åt oss.

I verkligheten förhåller det sig snarast så, att vi här liksom i de flesta industriländer snarare lever i penningmaktens maskerade diktatur än i en demokrati! Minsta lilla eftertanke borde säga oss, att ett kapitalistiskt marknadssystem, som ger spelrum åt ett fåtal individer att roffa åt sig miljardförmögenheter på vanliga medborgares bekostnad, är fullkomligt oförenligt med verkligt folkstyre.

Stora pengar innebär nämligen makt att tillhandla sig och därmed få kontroll över väldiga mängder av både döda och levande föremål, inklusive människor, som man kan dirigera och utnyttja för olika syften, i sista hand för att tillfredsställa ett omätligt begär efter makt och rikedom, ja, rent av konspirera för att förslava hela mänskligheten i en totalitär "Ny världsordning"!

Hur utövar då penningmakten sin kontroll över människorna? Jo framför allt genom sin kontroll över massmedia, vilkas ledning har anförtrotts åt folk som har de "rätta" åsikterna och som ser till, att andra anställda också har det. Sedan skapas "den allmänna opinionen" genom att man förmedlar lämpliga nyheter och åsikter och i görligaste mån förhindrar oliktankande att komma till tals i media, en inofficiell censur alltså.

Vi har nyligen bevittnat, hur i det maffiaterroiserade Italien en person på den yttersta högerkanten, med tidigare förbindelser med frimurarlogen P2 och maffian kommit till makten genom att han dessförinnan hunnit bygga upp ett stort mediaimperium. De TV-kanaler, han slagit under sig, kunde under valkampanjen bedriva en hejdlös propaganda för hans person! På liknande sätt styrs åsiktsbildningen i till exempel USA, där presidenten i verkligheten utses av dem som behärskar press, radio och TV.

Och vi är inte stort bättre här hemma, där en enda familj kontrollerar en stor del av dagspressen och förlagsverksamheten och en annan miljardär slagit under sig två TV-kanaler! Visserligen har vi den av LO eller det Socialdemokratiska partiet ägda pressen, men den behärskas också av några pampar och chefredaktörer, som inte så ofta är välvilligt inställda till några självständiga opinionsyttringar från tänkande medborgare.

I varje fall tar den politiska debatten praktiskt taget aldrig upp det stora hot mot demokratin, som mediaimperier och överhuvudtaget koncentrationen av enorma förmögenheter på ett fåtal händer utgör. Om det är penningmaffian, som styr den offentliga debatten, kan man ju knappast förvänta sig, att den ska undergräva sitt odemokratiska monopol genom att tillåta fri debatt i sina egna organ!

Problemet med att större delen av både massmedia och den ekonomiska verksamheten i verkligheten kontrolleras av några få privatpersoner torde endast kunna lösas genom införandet av ett system, som tillerkänner samtliga medborgare en lagligt skyddad möjlighet att fritt medverka i den offentliga debatten om gemensamma angelägenheter och därmed kunna påverka utvecklingen. Först då torde en rättvis fördelning av produktionsresultatet kunna genomföras.

I det kapitalistiska konkurrenssamhället missbrukas massmedia, och då speciellt TV, också på det sättet, att allmänheten oombedd i allt högre grad utsättes för kommersiell reklam för olika produkter, som vissa profitlystna intressenter vill att folk ska köpa. Denna systematiska manipulering av medborgarna som profitobjekt är egentligen en kränkning av deras integritet och mänskliga värdighet.

Någon saklig information är det givetvis inte fråga om. Reklamen är ingenting annat än en mot tilltänkta konsumenter riktad kommersiell krigföring, och dess enda mål är att skapa högre vinster åt annonsören och reklambyrån. Våldigt ofta luras folk till att köpa saker, som de egentligen inte har behov av, vilket innebär ett oförlåtligt slöseri med Jordens tillgångar.

Ibland görs till och med reklam för skadliga produkter, och tobaksindustrin har i hemliga promemorior påpekat, att reklamakarna speciellt bör inrikta sig på de unga, så att de ska bli permanenta cigarettkonsumenter. Att denna snaskiga knarkvana kommer att stå många dyrt, både hälsomässigt och ekonomiskt, talar man tyst om.

Den berättigade reaktionen mot kapitalismens avigsidor bör givetvis inte kanaliseras in på kommunismens banor. Varken frihet eller rättvisa utan raka motsatsen karakteriserade det (av vissa kapitalister finansierade!) totalitära enpartisystemet i Sovjetunionen, där man hade ersatt den privata penningmaffian med en privilegierad "nomenklatura", det vill säga en statsmaffia av partibossar och byråkrater, och jagade oliktänkande med en ännu otrevligare säkerhetspolis än den vi har att dras med.

En frihetlig organisation av samhället måste rimligtvis bygga på respekt för alla individers grundläggande fri- och rättigheter, inklusive rätten till arbete att försörja sig med. Sistnämnda rätt, liksom rätten till en skälig andel av det gemensamma produktionsresultatet, kan uppenbarligen inte tillgodoses av "den fria marknaden", och sådant måste alltså medborgarkollektivet, det vill säga samhället, ta ansvaret för!

Ett privilegiefritt samhälle utan onödig byråkrati skulle behöva organiseras nerifrån och uppåt i ett decentraliserat system, med fria och helst självförsörjande kommuner i botten. Då skulle det inte finnas samma spelrum för maktambitioner hos enskilda individer som under de nuvarande samhällsordningarna, eftersom avståndet mellan väljare och beslutsfattare blev mycket mindre.

Ett stort steg mot en rättvisare och bättre samhällsordning vore det, om man tog fasta på den av några tänkande människor framförda idén om tidsskatt i stället för det nuvarande skattesystemet, som bara ger upphov till en oändlig massa krångel, byråkrati och fiffel.

Vad menas då med tidsskatt? Jo, varje medborgare utför ett för alla lika antal timmars oavlönat arbete för det allmänna, varvid den som har en högre timlön på grund av en mer kvalificerad arbetsinsats betalar en motsvarande högre skatteavgift till samhället, varken mer eller mindre. Sedan man betalat denna rättvisa samhällsavgift, står det var och en fritt att arbeta skattefritt under resten av arbetstiden, (även på övertid, om så önskas).

Denna skattereform borde kompletteras med ett avskaffande av hela det statliga bidragssystemet, som inte bara är mycket svåradministrerat utan också fräntar individerna det egna ansvaret och gör dem beroende av byråkraters ofta godtyckliga bedömningar. Det kan heller inte vara rättvist, att man via skattsedeln exempelvis ska bekosta bidrag till familjer eller enskilda, som ansvarslost sätter fler barn till världen än de själva har råd att försörja.

Bidrag till producenter har blivit ett problem inom EU på grund av diverse mutskandaler. Brysselbyråkraterns inspektörer har helt enkelt fått en rejäl dusör i pengar, för att de inte skall rapportera, när de upptäckt att producenten på falska uppgifter har kasserat in ett betydligt större bidrag än vederbörande varit berättigad till!

En viktig sak som nästan aldrig brukar diskuteras i massmedia, är den vansinniga sammangyttringen av människor i storstäder, vilket är en av viktigare orsakerna till uppkomsten av en massa svärbemästrad brottslighet och mycket annat elände, exempelvis på miljöområdet.

Storstäderna har ju aldrig uppstått på grund av någon i förväg gjord planering, utan har helt enkelt fått växa genom att fastighetsspekulanter och andra profithajar, till exempel inom de industriella storföretagen, fått fria händer att smälla upp hyresfastigheter eller investera i anläggningar av olika slag.

Inkompetenta eller korrumpade kommunalpampar har heller inte haft förstånd att hejda denna utveckling, utan kanske snarare sett det som något eftersträvänsvärt att få makt och myndighet i en så stor kommun som möjligt. Förmodligen har de väl heller inte ägnat en tanke åt, vilken fördel det vore för människor att få bo i samhällen av rimlig storlek.

Den här problematiken är förstås värst i andra länder på vår planet, men även här har vi ju städer, som är alldeles för stora. Om vi hade haft en samhällsplanering värd namnet, då skulle man ju exempelvis ha kunnat anlägga ett tiotal, trafikmässigt förbundna nya städer i det inre av Norrland för högst 50.000 invånare i var och en. Där skulle så några hundratusentals stockholmare och andra storstadsbor kunna få chansen till en betydligt människovärdigare tillvaro!

Samtidigt som den kommunala, statliga och globala samhällsordningen bör grundas på respekt för mänskliga och demokratiska rättigheter, måste det emellertid också göras klart för individerna, att de som medborgare i ett civiliserat samhälle också har ett ansvar att bära, som de inte utan vidare kan skjuta ifrån sig. Ett sådant är återhållsamhet i fråga om barnalstring i vår fruktansvärt överbefolkade värld.

Speciellt i u-länderna har fullkomligt ansvarslost barn satts till världen på löpande band, utan att föräldrarna haft någon rimlig chans att ge dem en förutsättning för en människovärdig tillvaro eller ens hålla dem vid liv. Detta är en av huvudorsakerna till eländet i världen och en ständig källa till konflikter på grund av den allt hänsynslösare jakten på och exploateringen av Jordens energi-, råvaru- och livsmedelsresurser.

Som tidigare framhållits i denna tidskrift, har våra utomjordiska vänner informerat sin speciellt utvalda kontaktperson i Schweiz, Eduard Meier, om att den här planeten egentligen inte är lämpad för en större befolkning än cirka 530 miljoner människor, det vill säga ungefär 12 personer per kvadratkilometer odlingsbar jord.

Om vi genom en effektiv barnbegränsningspolitik så smaningom kunde få ner befolkningsantalet till i närheten av den nivån, och dessutom lärde oss att använda tekniken för goda ändamål, då skulle vi säkert kunna skapa en betydligt bättre värld, ja, göra Jorden till vårt gemensamma paradiset!

SUNE HJORTH

Den farliga religionen

"Ingen annanstans i universum existerar några vansinnesreligioner i stil med dem som grasserar på Jorden." Orden yttrades 1956 av den kloka rymdkvinnan Asket, då hon berättade för Eduard Meier om de fruktansvärda konsekvenserna av vissa oförberedda utomjordingars konfrontation med de unika tokerierna på vår planet drygt hundra år tidigare.

Rymdfararna hade på ett diskret sätt tagit kontakt med några jordmänniskor och låtit sig undervisas om deras kristna religion. Av någon anledning hade de satt tilltro till det besynnerliga påståendet, att en med Skapelsens allmakt utrustad Gud genom sin enfödde Son gett sig till känna för människorna på Jorden, alltså med förbigående av dem själva och alla andra högre utvecklade människosläkten!

När utomjordingarna återvände till sina tre hemplaneter, där man hade levat i fred med varandra sedan årtusenden tillbaka, spred de kännedom om den här nya läran, som genom nya utsända expeditioner blev närmare utforskad. Efter dessas återkomst fattade man det ödesdiga beslutet att undervisa alla folken på hemplaneterna i enlighet med den jordiska kristendomen.

På en av hemplaneterna började det överallt uppstå stridigheter, och efter endast 11 år blev det av denna tidigare så fredliga värld en motsvarighet till Jorden. Folk började ta livet av varandra, och det hela urartade slutligen till ett världskrig. Detta krig utvidgades därefter till att omfatta också de båda andra planeterna, varav den ena helt förstördes.

Nu såg sig andra rymdfararsläkten tvungna att ingripa med vapenmakt, eftersom den dödliga konflikten hotade att breda ut sig i Universum. De jordiska religionerna och den destruktiva kristendomen förbjöds på det strängaste. Allt bestående religiöst material förintades och den gamla formen för livet blev högsta lag. Man till och med förbjöd varje besök på Jorden, och det bestämdes, att om ett rymdskepp skulle råka förirra sig dit utan att själv kunna ta sig därifrån, så skulle hela besättningen vara tvungen att förinta både sig själv och skeppet.

Detta var just vad som hände år 1908. Ett stort rymdskepp med 4300 människor ombord drabbades av ett tekniskt missöde och kunde inte arbeta sig upp mer än några hundra meter över jordytan. En tid höll det sig dolt i Sibirien. Andra på Jorden stationerade rymdfarare tilläts inte att lämna assistans, eftersom det hade utbrutit en livsfarlig jordisk sjukdom ombord.

I vetenskap om att ingen hjälp stod att få konstruerade besättningen då en atombomb. Därefter tvingade man upp skeppet så långt det gick och lät det sedan stört ner. Innan det nått jordytan, antändes atombomben. I en väldig explosion pulveriserades både skeppet och alla människorna ombord, samtidigt som hela det närliggande området förstördes. Kvar blev bara en jättestor krater, som av våra jordiska vetenskapsmän har förklarats som resultatet av ett meteoritnedslag!

År 1908 fanns det ju inga atombomber på Jorden, och några besökande utomjordingar har det heller aldrig funnits enligt vetenskapen, därför måste det rent logiskt sett röra sig om ett meteoritnedslag, eller hur? Vetenskapen har ju alltid rätt, så den måste man blint tro på i alla väder, även om den måste ändra uppfattning då och då!

Kyrkan har för övrigt alltid vetat, att det inte finns några främmande världar i universum, och Gud nåde den som påstått något annat. Det hade filosofie magistern Giordano Bruno gjort i slutet på 1500-talet, men honom tog den Heliga Inkquisitionen snabbt hand om och brände honom levande på bål. Det är mycket med det religiösa minsann!

Annars kan man väl säga, att det som en ödets ironi var just den livsfarliga religionen, som var den egentliga orsaken till katastrofen i Sibirien 1908. Om inte några besökande utomjordingar för bortåt 150 år sedan okritiskt hade accepterat kristendomens dogmer som sanna, då hade inte den religiösa galenskapen smittat av sig på främmande världar och det besöksförbud, som hindrade en undsättningsexpedition till det på Jorden skadade rymdskeppet, hade aldrig behövt utfärdas.

Nu kan vi bara hoppas, att de på vår planet grasserande religiösa troslärorna inte ger upphov till en sådan fanatism och maktlystnad, att det går för Jorden som det gick för den av utomjordingar koloniserade planeten Malon i vårt solsystem för åtskilliga tiotusentals år sedan. Det energivapenkrig, som där utkämpades, blev så våldsamt, att hela planeten sprängdes i tusentals bitar, som än i dag kretsar runt Solen i det så kallade asteroidbältet, ett varaktigt monument över mänsklig dårskap!

SUNE HJORTH

Dags att erkänna den utomjordiska närvaron!

Den etablerade vetenskapens vägran att officiellt befatta sig med det kompakta bevismaterialet för utomjordingars närvaro på Jorden både nu och i forna tider har givetvis inte hindrat enskilda vetenskapsmän att bakom kulisserna samarbeta med de UFO-mörkläggande hemliga makthavarna i USA och andra länder. Matematikern **John von Neumann** och hans medverkan i Phoenix-projektet (omnämnd i föregående nummer) är ett sådant exempel.

Det har också funnits flera framstående vetenskapsmän, som offentligen hävdar, att vi får besök från rymden, till exempel astronomen **Morris Jessup**. Efter ingående studier av UFO-fenomenet hade han redan på 50-talet blivit alltmer övertygad om att det förekommer en sorts hemlig censur, som hindrar många rapporter att nå ut till allmänheten. Att de flygande tefaten kunde uppträda lika plötsligt som de försvinner, menade han sig kunna förklara med en hänvisning till Einsteins teorier om osynliggörande magnetfält.

Efter utgivandet av sin bok *The Case for the UFO's* 1956 hade Jessup fått kännedom om det topphemliga experiment, som utfördes av amerikanska flottan 1943 i Philadelphia, genom ett brev från en som hade överlevt det. Efter en tids korrespondens med denne man kallades Jessup till förhör hos ONR, marinens forskningskontor. Senare erbjöds han att delta i en fortsättning av Philadelphiaexperimentet, men avböjde.

Kort tid därefter påträffades han död i sin bil i en park med en slang dragen från avgasröret och in i fordonet. Den officiella dödsorsaken var "själv mord genom koloxidförgiftning", men det finns de som hävdar, att hans död inte var självförvållad, utan att den berodde på hans obekväma frispråkighet om saker, som borde undandragas allmänhetens kännedom.

En annan lysande vetenskapsman, som skulle drabbas av samma öde, var professorn i atmosfärisk fysik, **James McDonald**. Enligt en notis i New York Times 7.10 1966 hade han anklagat CIA för att ha beordrat flygvapnet att struntförklara historier om oidentifierade flygande objekt.

"Dr James McDonald vid Arizona-universitetets institut för atmosfärisk fysik sade i går att dessa direktiv kvävde vetenskapliga undersökningar av fenomenen. Han tillade att det fanns anledning tro, att somliga av dessa föremål kunde föra personer från den yttre rymden på rekognosceringsuppdrag över Jorden."

Under de följande åren envisades professor McDonald med sin obekväma uppfattning. I polemik med en bortförklarare skrev han till exempel: *Mina studier av UFP-problemet leder mig till slutsatsen, att det synes vara en angelägenhet av utomordentligt stort vetenskapligt intresse och absolut inte kan betecknas som något slags nonsensproblem. Över 20 år av indicier tyder på att maskinliknande föremål gång på gång setts av vittnen med hög trovärdighet. Föremål, som är en produkt av en viss teknologi snarare än atmosfäriskt-optiska eller elektriska anomalier. Jag är för den utomjordiska hypotesen."*

År 1971 påträffades professor McDonald ihjälgasad i sin bil i ett avsides beläget område och dödsorsaken fastställdes återigen som "själv mord". Fasligt vad lätt vetenskapsmän grips av leda vid livet i USA, när de har tillkännagett en annan uppfattning om UFO än makthavarnas officiella!

Men det finns ju förstås högt uppsatta politiker som drabbas av samma sak. Försvarsministern **James Forrestal**, som opponerat sig mot UFO-sekretessen redan 1949, såg sig enligt officiella uppgifter tvungen att begå självmord genom att hoppa ut från en våning högt uppe i marinens sjukhus i Bethesda, Maryland, dit han intagits för "psykiska besvär"!

Det är naturligtvis inte snällt av mig att misstänka maktlystna finansmagnaters frimurarmaffia för att ligga bakom hemlighetsmakeriet med UFO, men med sin ofantliga penningmakt behärskar de ju faktiskt massmedia och genom åsiktsindustrin hela den politiska apparaten i våra "demokratiska" samhällen.

Det vore givetvis en katastrof för mångmiljardärerna i överklassen, om de förlorade sina enorma makt- och rikedomsprivilegier genom att folk fick kännedom om existensen av betydligt bättre samhällen på planeter i avlägsna stjärnsystem. Likaså skulle deras konspirationer med otrevliga utomjordingar i syfte att upprätta den totalitära Nya Världsordningen på Jorden gå i stöpet, och det måste ju förhindras!

De ledande **kultreligiösa proffsen** är naturligtvis inte heller intresserade av att folk genom kontakt med utomjordiska civilisationer får upp ögonen för falskheten i deras förkunnelser, så att de förlorar all sin makt, rikedom och prestige. Då blir det som **Johannes döparen** i ett vredgat tal till fariséerna och sadducéerna profeterade om enligt Judas Iskariots nyupptäckta skrift:

"Ni huggormars avföda, om två gånger tusen år kommer ni och era efterkommande, som sprider falska läror i ert högmod och av maktbegär och vinningslystnad, att avslöjas som lögnare! Så blir det, när mänskligheten börjar få kunskaper och kan skilja agnarna från vetet. När man skrattar åt era falska läror och finner sanningen. När människorna bygger de vinande ljusen och eldvagnarna, som de kan fara ut i rymden med, som Gud och hans himmelssöner."

Med tanke på den potential för en radikal samhällsförnyelse både politiskt, ekonomiskt och religiöst, som ligger i blotta vetskapen om våra besökande rymdvännars närvaro på vår planet, är det inte att undra på att alla slags privilegierade makthavare vill undanhålla sanningen om UFO från den breda allmänheten. Men varje sanningssökare med ett öppet sinne har inga oöverstigliga svårigheter med att förvissa sig om den utomjordiska realiteten.

Det sammanhänger inte minst med att våra besökande rymdvänner har meddelat sig med några utvalda kontaktpersoner, som inte bara tagits ombord på de utomjordiska skeppen utan också försetts med mängder av information, som man kan ta del av i deras berättelser.

Trovärdigheten av de flerfaldiga kontaktrapporter, som under 1975 och nästföljande år avgavs av en person som schweizaren **Eduard Meier**, kan enligt min mening inte rimligen ifrågasättas. Därtill är det informativa materialet alltför omfattande och logiskt sammanhängande. Vid genomläsningen av det får man dessutom en stark känsla av att det i hög grad berikar ens vetande på både det ena och andra området!

Det har också funnits andra trovärdiga kontaktpersoner, som den amerikanske ingenjören **Daniel Fry**, efter ombordtagande på ett transportskepp år 1950 fick göra en resa tvärs över den nordamerikanska kontinenten och tillbaka igen på en halvtimme.

En annan var smalänningen **Ante Jonsson**, som i vår gemensamma bok "**Fantastiska resor med UFO**" berättar om sina upplevelser år 1984 och framöver på ett enligt min mening mycket övertygande sätt. Han fick göra mycket längre resor, och bland annat besöka den planet, där den rymdkvinna bodde, som hade utvalt honom.

En röd tråd i hans berättelse är rymdfolkets varningar till oss jordmänniskor för vad som kommer att hända, om vi inte ändrar vår inställning till medmänniskorna och upphör med allt vad militära angreppsförberedelser heter. Vid ett tillfälle visade de honom en planet, som en gång hade blivit förstörd i ett kärnvapenkrig!

Ett omsorgsfullt och kritiskt studium av nämnda kontaktberättelser ger på intet sätt vid handen, att någon av dem skulle vara framsprungen ur vederbörandes egen fantasi. Det finns ingenting som tyder på att så skulle vara fallet, även om de givna informationerna går utöver vad vi i dag betecknar som vetenskapligt etablerade fakta.

Däremot har det under årens lopp framträtt en del föregivna kontaktpersoner, som man tyvärr nog måste beteckna som bluffmakare. Amerikanerna **George Adamski** och **Howard Menger** är ett par sådana fall. De har i varje fall utpekats som icke trovärdiga av de rymdvänner, som Meier haft att göra med.

Adamskis pastaenden om att det skulle finnas mänskliga civilisationer på Venus och andra planeter i vårt solsystem och Mengers berättelse om något som skulle kunna betecknas som en ren turistresa till Månen strider uppenbart mot de vetenskapliga rön som gjorts beträffande dessa himlakroppars ogästvänlighet.

Vi bör alltså akta oss både för en okritisk godtrogenhet och för ett fördomsfullt förnekande av sanningshalten i vissa utvalda personers trovärdiga redogörelser för upplevelser och erhållna informationer. Men med tanke på alla indicier en utomjordisk närvaro på Jorden både i dag och i forna tider behöver vi nog inte tvivla på den. Nu återstår bara för vetenskaparna att ta dess sannolikhet på allvar och för massmedia och de folkvalda politikerna i samhället att snarast komma fram med den dolda sanningen!

SUNE HJORTH

En skrift av vikt för vår andliga utveckling

I bortåt två tusen år har präster och predikanter matat oss med en falsk och förvrängd version av den fina och förnuftiga lära, som den korsfäste profeten från Nasaret i verkligheten förkunnade, och lika länge har hans trofaste och bokligt bildade lärjunge Judas Iskariot falskeligen stämplats som en smutsig förrädare.

Nu - i den begynnande Nya Tidsåldern - har vi äntligen fått chansen att ta del av sanningen, sedan våra rymdvänner visat på, var den dolda originalskriften fanns. Den sanna berättelsen om **Mästarens lära och liv** kan få en oerhörd betydelse i vår materialistiska och av sjuklig makthunger och vinningslystnad dominerade värld.

Du som ännu inte har beställt min svenska översättning av den tyska översättningen från de arameiska bokrullarna, har fortfarande chansen att berika ditt andliga liv. Allt du behöver göra är att sätta in 120 kronor på mitt personliga postgirokonto 10 07 85 - 5, så kommer boken omedelbart!

SUNE HJORTH

SVERIGES UFO-FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Krister Grafström (sekr)

Olof Andersson (kassör)

UFO-KONTAKT

Tidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

Prenumerations- och medlemsavgift för år 1995: 120 kr (4 nr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Årgångarna -92, -93 och -94 kan rekvireras för respektive 60, 80 och 100 kr. per årgång.

Ulrika Lindholm
Rusthållarvägen 139
12844 BAGARMOSEN

BFÖRENINGSG-
BREV

